

Enhed i tro

Ugens vers

"Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved" (ApG 4,12).

Introduktion

I 1888 oplevede syvendedags adventisterne en periode med intens debat omkring fortolkningen af nogle nøgletekster fra Bibelen. Mens præster og kirkens ledere drøftede de ti horns identitet i profetien i Dan 7 og loven i Gal 3,24, indså kun få af dem, hvordan deres fjendtlige holdning over for hinanden ødelagde deres fællesskab og venskab og dermed skæmmede kirkens enhed og opgave.

Ellen White afskyede denne tilstand voldsomt og opmuntrede alle, der var involveret i diskussionerne, til nøje at tænke over deres forhold til Jesus, og hvordan Jesu kærlighed burde vise sig i vores opførelse, især når vi er uenige. Hun sagde også, at vi ikke bør forvente, at alle i kirken skal være enige om alt i fortolkning af alle bibeltekster.

Men hun understregede også, at vi bør stræbe efter enhed i forståelse, når det gælder væsentlige adventisttrospunkter (Ellen White, *Counsels to Writers and Editors*, s. 28-32). I denne uge skal vi se på en række væsentlige bibelske lærepunkter, der gør os til adventister og former vores enhed i tro.

Ugens tekster

- ApG 4,8-12
- ApG 1,11
- Matt 25,1-13
- Hebr 9,11-12
- 2 Mos 20,8-11
- 1 Kor 15,51-54

Frelse i Jesus

Selv om vi som syvendedags adventister har meget til fælles med andre kristne kirker, danner vores trospunkter et enestående system af bibelske sandheder, som ingen andre i den kristne verden forkynder. Disse sandheder er med til at definere os som Guds rest i de sidste tider.

ApG 4,8-12;
10,43

Hvilken vægt lægger Peter i sin opfattelse af frelsesplanen på Jesu Kristi rolle?

Apostlen Paulus fortalte korintherne, at den gode nyhed er, at "det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv" (2 Kor 5,19). Kristi død forliger os med Faderen og slår bro over den afgrund, som synd og død har skabt. I århundreder har kristne grublet over betydningen af Jesu død, opstandelse og den forligelse, han kom for at tilvejebringe. Denne forligelsesproces kaldes ofte også for forsoning. Når et personligt forhold har været brudt, bliver resultatet af denne forligelse indbyrdes harmoni. Gennem Kristi forligelse danner han altså enhed i kirken.

Hvad lærer følgende bibeltekster om betydningen af Jesu død og opstandelse?

Rom 3,24-25

1 Joh 2,2

1 Joh 4,9-10

1 Pet 2,21-24

Selv om vi deler denne tro på Jesu død og opstandelse med mange andre kristne kirker, forkynder vi det i forbindelse med "et evigt evangelium" (Åb 14,6), som en del af de tre englebudskaber i Åb 14,6-12. Som syvendedagsadventister lægger vi vægt på disse budskaber på en måde, som ingen andre kristne kirker gør.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi lære hele tiden at fokusere på virkeligheden af Jesu død og opstandelse og det håb, dette giver os?

Jesu genkomst

Apostlene og de tidlige kristne betragtede Jesu genkomst som "vort salige håb" (Tit 2,13), og de forventede, at alle Skriftens profetier og løfter skulle opfyldes ved Jesu andet komme. Syvendedagsadventister holder stadigvæk fast i den overbevisning. Faktisk udtrykker vores navn "adventist" tydeligt denne overbevisning. Alle, som elsker Kristus, ser med forventning frem til den dag, hvor de bliver i stand til at se ham ansigt til ansigt. Indtil den dag har løftet om Jesu genkomst en forenende indflydelse på os som Guds folk.

Hvad lærer disse bibeltekster om, hvordan Jesu genkomst bliver? Hvordan adskiller det sig fra nogle af de populære opfattelser af Jesu genkomst?

Gentagne gange forsikrer Bibelen os om, at Jesus vil komme igen for at hente sine frelste. Tidspunktet for, hvornår det vil ske, bør ikke være noget, vi spekulerer over; for Jesus selv sagde: "Men den dag eller time er der ingen, der kender, hverken englene i himlene eller Sønnen, men alene Faderen" (Matt 24,36). Ikke alene ved vi ikke, hvornår Kristus kommer igen; men vi er også blevet fortalt, at vi ikke ved det.

Ved afslutningen af sit arbejde her på jorden fortalte Jesus lignelsen om de ti brudepiger (Matt 25,1-13) for at illustrere den erfaring, som kirken vil opleve, mens den venter på hans genkomst. De to grupper af brudepiger repræsenterer to typer af troende, som bekender sig til at vente på Jesus. På overfladen ser disse to grupper ens ud; men når Jesu genkomst trækker ud, bliver den virkelige forskel tydelig. En gruppe havde på trods af forsinkelsen holdt håbet ved lige og foretaget de nødvendige åndelige forberedelser. Med denne lignelse ønskede Jesus at lære sine disciple, at den kristne erfaring ikke skal baseres på følelsesmæssig ophidselse eller entusiasme, men på en vedvarende tillid til Guds nåde og udholdenhed i troen, selv når der ikke er noget tydeligt bevis på opfyldelsen af Guds løfter. Jesus indbyder os også i dag til at "våge" og være forberedt på ethvert tidspunkt for hans komme.

Selv om vores navn "syvendedags adventist" er et vidnesbyrd om, hvor afgørende Jesu genkomst er for os, hvordan kan vi så på det personlige plan holde virkeligheden af hans komme levende for øje? Hvordan kan vi, mens årene går, ikke begå den fejl, som Jesus advarede imod i lignelsen om de ti brudepiger?

ApG 1,11
Matt 24,26-27
Åb 1,7
1 Thess 4,13-18
Åb 19,11-16

Til at
tænke over

Jesu tjeneste i den himmelske helligdom

I Det Gamle Testamente gav Gud Moses befaling om at bygge et tabernakel eller en helligdom, der skulle tjene som Guds "bolig" her på jorden (2 Mos 25,8). Gennem tjenester i helligdommen skulle Israels folk undervises om frelsesplanen. Senere, på kong Salomos tid, blev det bærbare tabernakel erstattet med et imponerende tempel (1 Kong 5-8). Både tabernaklet og templet blev opført efter den himmelske helligdoms forbillede, "det sande Åbenbaringstelt, som Herren selv og ikke noget menneske har rejst" (Hebr 8,2; se også 2 Mos 25,9).

I hele Bibelen tages det for givet, at der er en himmelsk helligdom, der tjener som Guds primære bolig. Den jordiske helligdomstjeneste var en slags miniprofeti om frelsesplanen og om Jesu præstegerning i himlen.

Hvad lærer disse afsnit os om Jesu præstetjeneste i himlen?

Hebr 8,6;
9,11-12.23-28
1 Joh 1,9-2,2

Efter Jesu himmelfart er den himmelske helligdom det sted, hvor han udfører sin præstetjeneste for vores frelse (se Hebr 7,25). Vi opfordres derfor "med frimodighed [at] træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid" (Hebr 4,16).

På samme måde som det jordiske tabernakel havde to faser i præstetjenesten – først en daglig tjeneste i Det Hellige og så en gang om året i Det Allerhelligste – beskriver Skriften disse to faser i Jesu tjeneste i himlen. Hans tjeneste i Det Hellige i himlens helligdom kendetegnes af forbøn, tilgivelse, forsoning og genoprettelse. Angrende syndere har direkte adgang til Faderen gennem Jesus, Talsmanden (1 Joh 2,1). Siden 1844 indeholder Jesu tjeneste i Det Allerhelligste aspekter af dom og renselse, som foregik en gang om året på Forsoningsdagen (3 Mos 16). Tjenesten med at rense helligdommen er også baseret på Jesu blod. Den forsoning, der foregik på denne dag, var et billede på den afsluttende anvendelse af Kristi fortjeneste til at fjerne syndens tilstedeværelse og gennemføre universets fuldstændige forsoning til en harmonisk enhed under Guds regering. Læren om disse to faser i Jesu tjeneste er enestående for adventister i forståelsen af hele frelsesplanen.

Sabbatten

En vigtig bibelsk lære, som syvendedags adventister tror og holder fast ved, er den syvende dag som sabbat. Det er et hovedtrospunkt, som bringer enhed og fælleskab blandt os og et punkt, som ikke mange inden for kristenheden, følger.

1 Mos 2,1-3

Sabbatten er Guds gave til menneskeheden lige fra skabelsesugen. Ved skabelsen blev sabbatten stiftet gennem tre guddommelige handlinger: (1) Gud hvilede på sabbatten, (2) han velsignede den og (3) han helligede den. Sabbatten er en helt speciel gave, som blev givet for at menneskene skulle opleve himlens virkelighed på jorden og bekræfte, at Gud skabte på seks dage. En kendt rabbiner, Abraham Joshua Heschel, har kaldt sabbatten "et slot i tid", en hellig dag, hvor Gud på en særlig måde mødes med sit folk.

2 Mos 20,8-11

5 Mos 5,12-15

Ez 20,12.20

Hvad lærer følgende tekster om sabbattens betydning for menneskeheden?

I vores ønske om at følge Jesu eksempel (Luk 4,16), helligholder vi syvendedags adventister den syvende dag som sabbat. Jesu deltaelse i gudstjeneste på sabbatten viser, at han anerkendte den som en hvile- og tilbedelsesdag. Nogle af hans mirakler blev udført på sabbatten for at undervise om den helbredende dimension (både fysisk og åndeligt), som kommer af at fejre sabbatten (se Luk 13,10-17). Apostlene og de første kristne forstod, at Jesus ikke havde afskaffet sabbatten; de fejrede den også selv og deltog i tilbedelse på den dag (ApG 13,14.42. 44; 16,13; 17,2; 18,4).

En anden smuk dimension ved sabbatten er, at den er et tegn på vores befrielse fra synd. Sabbatten er også et minde om, at Gud frelste sit folk fra Egyptens slaveri. Den peger hen til den hvile, han lovede dem i Kana'ans land (5 Mos 5,12-15). Til trods for, at Israel ikke helt fik del i den hvile på grund af deres gentagne ulydighed og afgudsdyrkelse, lover Gud stadigvæk, at "så venter der Guds folk en sabbatshvile" (Hebr 4,9). Alle, som ønsker at få del i den hvile, kan få den ved den frelse, Jesus tilbyder. Fejring af sabbatten symboliserer denne åndelige hvile i Kristus, og at vi stoler på hans fortjeneste alene, ikke vore egne gerninger, for at modtage frelse fra synd og evigt liv. (Se Hebr 4,10; Matt 11,28-30.)

Til at
tænke over

Hvordan har sabbatten på en helt særlig måde hjulpet dig til at opleve den enhed og det fællesskab, som Kristus ønsker for sit folk?

Død og opstandelse

Ved skabelsen "formede Gud Herren mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor, så mennesket blev et levende væsen" (1 Mos 2,7). Denne gengivelse af menneskenes skabelse viser, at alt liv kommer fra Gud. Betyder det, at vi som mennesker har udødelighed i os selv? Bibelen siger, at kun Gud er udødelig (1 Tim 6,16); mennesket har ikke medfødt udødelighed. I modsætning til Gud er mennesker dødelige. Skriften sammenligner vores liv med "en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort" (Jak 4,14), og tiden efter døden sammenlignes med en søvn, hvor vi ikke har bevidsthed. (Se Præd 9,5-6. 10; Sl 146,4; Sl 115,17; Joh 11,11-15.)

Selv om mennesker er født dødelige og underlagt døden, taler Bibelen om Jesus Kristus som kilden til udødelighed og fortæller os, at han lover udødelighed og evigt liv til alle, som tror på hans frelse. "For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom 6,23). Jesus "tilintetgjorde døden og bragte liv og uforgængelighed for lyset ved evangeliet" (2 Tim 1,10). "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh 3,16). Der er altså håb om liv efter døden.

1 Kor 15,51-54
1 Thess 4,13-18

Hvad fortæller disse afsnit os om liv efter døden og om, hvornår menneskene gives udødelighed?

Apostlen Paulus gør det helt klart, at Gud ikke giver mennesker udødelighed i det øjeblik, de dør, men ved opstandelsen, når den sidste basun lyder. De troende får løftet om evigt liv i det øjeblik, de tager imod Jesus som deres frelser; men udødelighed gives kun ved opstandelsen. Det Nye Testamente kender intet til tanken om sjæle, der farer op til himlen i det øjeblik, mennesker dør. Den lære har sin rod i hedenskab og går tilbage til de gamle grækernes filosofi. Den findes hverken i Det Gamle eller Det Nye Testamente.

Til at
tænke over

Hvordan er vores opfattelse af døden med til at hjælpe os til at sætte endnu større pris på løftet om Jesu genkomst? Hvordan er denne tro med til at forene os som syvendedags adventister?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Counsels to Writers and Editors*, "The Foundations, Pillars, and Landmarks" [Grundvolden, søjlerne og landemærkerne], s. 28-32; *The Ellen G. White Encyclopedia*, "Doctrines, Importance of" [Trosponker, betydningen af], s. 778-779.

Syvendedags adventister deler vigtige trosponker med andre kristne kirkesamfund. Det centrale trosponk er selvfølgelig frelse ved tro alene gennem Jesu forsonende og stedfortrædende død. Sammen med andre kristne tror vi, at vores retfærdighed ikke findes i egne gerninger, men i Kristi retfærdighed, som tilskrives os i tro, en ufortjent nådens gave. Ellen White udtrykker det sådan: "Kristus blev behandlet, som vi fortjener det, for at vi kan blive behandlet, som han fortjener. Han blev dømt for vore synder, som han ingen del havde i, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved hans retfærdighed, som vi ingen del har i. Han led den død, der tilkom os, for at vi skulle kunne modtage det liv, som var hans." (*Jesu liv*, s. 12). Vores kærlighed til Jesus og den lære, vi forkynder, bør være den stærkeste forenende faktor iblandt os.

Spørgsmål
til drøftelse

1. I bogen *Faith and Works* (s. 103) sidestiller Ellen White retfærdiggørelse med syndstilgivelse. Hvordan er en værdsættelse af vores tilgivelse og retfærdiggørelse i Kristus et grundlag for vores fællesskab og sammenhold som brødre og søstre?
2. Tænk over, hvor vigtige vores trosponker er. Hvad er det, der samler millioner af mennesker på tværs af etnisk, religiøs, politisk og kulturel baggrund, hvis ikke vores fælles lære? Hvor stor betydning har trosponkerne, ikke kun i forbindelse med mission og budskab, men også for enhed i kirken?
3. Vores navn, "syvendedags adventister", peger på to væsentlige læresætninger: den syvende dag som sabbat og Jesu andet komme (advent). Den ene del af vores navn peger på skabelsen, den anden på frelsen. Hvordan hænger disse to ting sammen, og hvordan sammenfatter det kort kernen i, hvem vi er som et folk?

Resume

Syvendedags adventister har mange fundamentale trosponker fælles. Nogle har vi fælles med andre kristne; andre ikke. Set som et hele danner disse læresætninger vores identitet som en distinkt kirke og er grundlaget for vores enhed i Kristus.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- En række tekster indeholder former af den græske ordstamme, der betyder "forligelse, at forlige" (græsk *katalagē, katalassō*). Læs sammen følgende tekster og tænk over indholdet: Rom 5,11; 2 Kor 5,18-19.
 - Hvem tager initiativ til forligelsen?
 - Hvem forliger hvem med hvem?
 - Hvad er vores indsats i denne forligelsesprocess?

Uddybende
spørgsmål

- Prøv sammen at læse den apostolske trosbekendelse.
 - Drøft, hvorvidt den tro, som folkekirken her bekender sig til, indeholder noget, vi som adventister ikke kan udtrykke enighed om.
 - Er der i denne bekendelse trospunkter, som vi som adventister også fremhæver, og som mange kristne i dag kun lægger meget lidt vægt på?
- Hvornår har du sidst hørt en prædiken om Jesu genkomst eller opstandelsen?
 - Er disse punkter blevet af mindre betydning for danske adventister i dag?
- Prøv sammen at drøfte, på hvilke områder eller i hvilke situationer vi kan finde følgende af vores særstandpunkter relevante i samtale med andre, troende eller ikke troende:
 - Jesu genkomst
 - Helligdomslæren
 - Læren om sjæl og legeme og Helvede
 - Læren om kødets opstandelse
 - Sabbatten
 - Dåben
 - Indsæt evt. andre punkter
- Overvej dit bedste argument for hvert af disse områder i vores troslære.
- Hvordan kan du bedst argumentere for dem i lyset af Jesu forsoning og kærlighed?

Mødet med
dagligdagen

- Hvornår har du sidst diskuteret religiøse spørgsmål med fx en lutheraner, som er aktiv i folkekirken?
 - Hvilke punkter vil han/hun synes er særligt ejendommelige ved adventisternes tro og lære?
 - Indsæt evt. i stedet for en lutheraner, en "pinseven", en "agnostiker" etc.

Personligt
kristenliv

Bed Gud om at give dig anledning til at vidne om din tro på Kristus til et andet menneske i den uge, der kommer. Bed ham om visdom til at sige det rette og kærlighed til at gøre det med finfølelse og forståelse.

